رسالت
سال چهلم ■ شماره ۱۱۱۰۹ ■ روزنامه صبح ایران

ضرورت حمایت از خانواده‌های کودکان توان‌خواه واکاوی شد

رنج خانواده‌های کودکان اوتیستیک

نمی‌تواند ارتباط چشمی برقرار کند، صحبت کردن را سخت یاد می‌گیرد، اسمش را نمی‌شناسد، درکی از شوخی ندارد، نمی‌تواند چیزهای زیادی را دوست بدارد و یا نیازهای معمولی خودش را برطرف کند، مثلا هواسرد است، اما او نمی‌داند باید ژاکت بپوشد. نمی‌داند مسواک زدن چگونه است، نمی‌تواند وارد جامعه شده و خود را بخشی از اجتماعی که در آن زندگی می‌کند، بداند. ممکن است کم حرف و یا پرخاشگر شود و بسیاری علائم دیگر او را درگیر کنند. او یک فرد اوتیستیک است و جهانش با بقیه فرق می‌کند. در اغلب موارد خانواده است که باید تمامی رؤیاها، آرزوها و کارهای خود را کنار بگذارد و کنار او بایستد، دستش را بگیرد و پابه پا او را پیش ببرد.

خانواده‌هایی که فرزند اوتیستیک دارند، تمامی روزها، ماه‌ها و سال‌هایشان درگیر این هستند که بتوانند به فرزند خود کمک کنند. آن‌ها با وجود مشکلات بسیار باید دست نوازشی باشند بر ناخوشی‌های فرزندی که ممکن است حتی یک نوازش معمولی را هم دوست نداشته باشد!

روایت رسانه‌ها از افراد اوتیسم و خانواده‌های آنان دردآور است. واژه «اوتیسم» را که گوگل کنید، متوجه می‌شوید، خانواده‌ها علاوه بر مواجهه با شرایط فرزندشان با کمبودها و کم‌توجهی‌های بسیاری از سوی جامعه و دولت هم روبه‌رو هستند، کم‌توجهی‌هایی که از عدم فرهنگ‌سازی درست و نبود امکانات لازم برای مبتلایان حکایت دارد.

حذف والدین دارای فرزند اوتیسم از جامعه!

سبحان ۱۷ سال دارد. تازگی‌ها کمی متوجه تفاوت خود و دیگران شده، اما مادرش از وقتی فهمید پسرش اوتیستیک و بیش‌فعال است، زود متوجه شد که زندگی او با بیشتر مادران تفاوت زیادی دارد. مادر سبحان بودن، ماهر را در موقعیت‌های مختلفی قرار داده است. او هیچ‌وقت به بهزیستی مراجعه نکرده و می‌گوید انجمن اوتیسم نیز برای او نهادی است که دوسال یک درمانگر دیپلمه را به‌عنوان فوق لیسانس کاردرمانی به خانواده‌ها تحمیل کرده است و سازمان بهزیستی نهادی که نه‌تنها کمک‌کننده نیست، که در مقابل آزارها، حمایتی از خانواده و فرد توانخواه نمی‌کند.

ماهرو به «رسانه‌ها» می‌گوید: «سبحان تا چهارسالگی تک‌کلمه‌وگاهی انتخابی جمله‌ای کوتاه می‌گفت. چهارسالگی برد مش مرکز کاردرمانی تا ارزیابی شود. ما در خانواده یک نمونه اوتیسم داشتیم که اصلا شبیه سبحان نبود. یک گفتاردرمان تشخیص اوتیسم داد و روانپزشک هم تأیید کرد. می‌دانستم اوتیسم مساوی است با از دست دادن یک بچه. تو بچه راداری، ولی عملا نداری. وقتی سبحان چهار سالش بود، دکترای جامعه‌شناسی گرفتم و کلی رؤیا داشتم. همه‌اش باد هوا شد، مشکل این بود که احساس تقصیر و گناه می‌کردم. همه چیزهایی که برایش برنامه‌ریزی کرده بودم از ارتحصیلاتم استفاده کنم. ازجامعه حذف شدم، ازدانشگاه حذف شدم، ازکار حذف شدم. فقط دوتا دوست داشتم که آن‌ها هم نگاه دلسوزانه داشتند و نمی‌توانستم تحمل کنم. من ازخودم بابت مسئولیتی که به عهده‌ام افتاده بود راضی نبودم، درعین حال باید کارهای سبحان را پیگیری می‌کردم. مسئولیتی داشتم که واجب بود، اما راضی کننده و لذت بخش نبود. من عاشق کتاب و درس خواندنم. قبلا روزی ۱۰ تا ۱۵ ساعت کتاب می‌خواندم. استقلال مالی ندارم. برایم سخت است که با رتبه یک تحصیلات تکمیلی، نتوانستم به استقلال مالی برسم. احساس بی‌ارزش بودن دارم. می‌توانستم الان استاد دانشگاه باشم، یک مؤلف خوب باشم، یک مترجم خوب باشم، ولی نشده. من باوجود سبحان خودم هم به فعلیت درنیامدم. اگر حمایتی از من بود می‌توانستم این احساس را در خودم برطرف کنم، نه این که این قدر احساسات منفی و خستگی داشته باشم.»(روایتی به قلم آسوده مصاحب-«من ونوجوان توانخواهم؛ با خیال راحت نخواهم مرد».)

ماهرو شنیده است که در برخی کشورهای جهان نهادهای دولتی، کودکان اوتیستیک را مدرسه می‌برند و می‌آورند، با پرستار می‌آید از بچه‌مواظبت می‌کند و اگر مادرخودش پرستاری کند به مادر حق پرستاری قابل توجهی می‌دهند؛ اومی‌گوید: «در ایران این گونه نیست. آرزو دارم یک نفر بیاید یک ساعت بچه من را استخر ببرد. در ایران اصلا حول‌وحوش کودک توانخواه گفتمانی شکل نگرفته و کاری هم نمی‌کنند، چه برسد به مادرشان. مادر توانخواه نه سوژه دانشی است، نه آبژه کمکی. سبحان به گفتار درمان، کاردرمان حسی، روانپزشک، متخصص قلب و متخصص گوارش احتیاج دارد. برای این که حالش خیلی بد نشود گفتار درمان و کاردرمان حسی باید روزی حدود سه ساعت ببیانند. هزینه این موارد تقریبا ماهی ۱۰ میلیون تومان می‌شود و هیچ خدماتی برای توانخواهان، رایگان و دولتی نیست و هیچ کدام را بهزیستی نمی‌دهد. این تازه جدا از تخریب‌هایی است که سبحان می‌کند. حتی اگر یک دقیقه تنها باشد ممکن است وسیله‌ها را بشکند. مثلا چند هفته پیش تلویزیون بزرگ گرفته بودیم که بالگد شکاندش.»

ماهرو در مورد رفتار جامعه با خانواده‌های دارای فرزند اوتیسم توضیح می‌دهد: «تمام مدت در استرس و نگرانی هستم تا سبحان کاری نکند. خودبه‌خود ارتباط‌های ما کم و کمتر شده. اوایل من و همسرم هردو افسرده شده بودیم، عزادار بودیم. درعین حال باید هزینه‌های سنگین درمان را می‌پرداختیم. شوکه شده بودیم. ایمان باید بیشتر کارمی‌کرد و کمتر در خانه بود. خود من افسردگی شدید گرفته بودم و همراه افسردگی باید دنبال کارهای سبحان هم می‌دویدم. خودم را فراموش کردم، ایمان را فراموش کردم، خانه را فراموش کردم، ارتباط ما غم‌انگیز شده بود. سبحان نیاز دارد به فضاهای عمومی برود، اما باید رعایت شود. مثلا رفتن به فروشگاه‌های بزرگ را دوست دارد. اما در فروشگاه خیلی اذیت می‌شویم. مردم‌هی نگاهش می‌کنند، یک دفعه عصبی می‌شود، وسایل را زمین می‌ریزد، یا خودش را می‌زند. من سعی می‌کنم به افراد توضیح دهم، ولی معمولا برخورد بد است. اگر بیرون هم نرود حالش بدترمی‌شود. شهربازی رفتن را خیلی دوست دارد. اما دیگران باید او را در نظر بگیرند. سبحان چون درکی از زمان ندارد، نمی‌تواند در صف بایستد، به‌ندرت در شهربازی این را می‌فهمند. مثلا سبحان داشت در استخر به بچه‌ای توپ می‌زد و می‌شد مثل یک بازی برگزارش کرد. خانواده او شروع کردند به من توهین و هی سبحان عصبی‌ترمی‌شد. آن‌ها را درک می‌کنم، ولی احساس وحشتناک بدی دارم. بچه من احتیاج دارد که در فضای عمومی باشد، ولی درعین حال نمی‌شود. اگر می‌شد که پرستار کاربلدی همراه ما باشد خیلی فرق می‌کرد، یا مردم آگاهی بیشتری داشتند یا فضای کنترل‌شده برای این بچه‌ها وجود داشت، همه چیز فرق می‌کرد. من بارها وقتی سوار مترو و اتوبوس شدم این جملات را شنیدم که چرا در خانه نمی‌ترکی، چقدر پررویی که با بچه مریضت اینجا می‌آیی.»

بیمه و دندان‌پزشکی کودکان اوتیسم روند مثبتی را طی نکرده است

تیدا یکی از کودکان طیف اوتیسم است. مینا مادر تیدا می‌گوید سال‌های سختی را گذرانده و توضیح می‌دهد که «جامعه به‌طورکلی درکی از مسائل کودکان طیف اوتیسم نداشته و ندارد و همیشه خانواده‌ها بیرون از فضای منزل با مشکلات روحی‌وروانی بسیاری مواجه هستند. اگر بخواهیم حداقل در ایران مردم نسبت به اوتیسم آگاهی پیدا کنند باید رسانه‌ها اطلاع‌رسانی گسترده انجام دهند و بتوانیم از مدارس این فرهنگ‌سازی را آغاز کنیم.»

مادر تیدا با اشاره به این که مراکز آموزشی و نگهداری کودکان طیف اوتیسم استانداردهای لازم را ندارند ،می‌گوید: «مربیان هرطور که دوست داشته باشند با کودکان رفتار می‌کنند. مربیان کلاس‌های مختلف از جمله گفتاردرمانی و کاردرمانی جوابگوی خانواده‌ها نیستند، خانواده‌ها عمدتا ناراضی‌اند و اگر کسی اعتراض کند به او می‌گویند مشکل از فرزند شما است و شما درست بلد نبودید با بچه کارکنید. من سختی‌های بسیار زیادی کشیدم.»

مینا با اشاره به هزینه‌های سرسام‌آور کودکان طیف اوتیسم ادامه می‌دهد: «مشکلات مالی برای تأمین هزینه کلاس‌های مختلف این کودکان ازجمله گفتاردرمانی به‌قدری زیاد است که یک خانواده در ایران مجبور شد کودک خود را از کلاس گفتاردرمانی خارج کند وبا فروش نقاشی‌های کودک سایر هزینه‌های او را تأمین کند.»

«زیبا جلیلی»، مادر هانیه دختر ۲۱ ساله طیف اوتیسم ساکن تهران است. هانیه طیف شدید اوتیسم است و از کودکی نیازمند مراقبت‌های ویژه بوده است.

این مادر با اشاره به وضعیت نابسامان اقتصادی کشور می‌گوید شرایط فعلی بحران افراد طیف اوتیسم را نیز افزایش داده است. ازجمله مشکل دسترسی به درمان و دارو و وخامت بهداشت دهان و دندان کودکان طیف اوتیسم.

به گفته او نهادهای غیردولتی، مردم‌نهاد و سازمان بهزیستی هیچ‌گونه کمکی به این خانواده‌ها نمی‌کنند.

خانم جلیلی می‌گوید بیمه و دندان پزشکی کودکان اوتیسم طی سالیان بسیار زیادی هیچ روند مثبتی را طی نکرده است. او توضیح می‌دهد: «انجمن اوتیسم می‌گوید بیمه برای افراد زیر ۱۲ سال در نظر گرفته شده است درحالی که من با چندین خانواده در شهرهای مختلف تماس دارم که بیمه درمانی و دندان پزشکی برای کودکان خود در اختیار ندارند. باجرئت می‌گویم که صددرصد کودکان اوتیسم مشکلات بهداشت دهان و دندان دارند چون هزینه سنگینی باید متقبل شوند و خانواده‌هایی که هیچ‌گونه بیمه‌ای در اختیار ندارند شرایط سخت‌تری را تجربه می‌کنند.»

او، نبود مراکز مخصوص نگهداری از کودکان طیف اوتیسم را چالش دیگری برای این خانواده‌ها بیان کرده و اضافه می‌کند: «چون مراکز نگهداری مخصوص کودکان اوتیسم در ایران وجود ندارد شماری از خانواده‌ها فرزندان خود را از ناچاری در برخی مراکز نگهداری افراد دارای نیازهای ویژه قرار داده‌اند که اصلا برای کودک اوتیسم مناسب نیست. به‌ویژه کودکانی که طیف شدید اوتیسم هستند و جایی برای نگهداری روزانه برایشان فراهم نیست مشکلات بیشتری دارند. تنها چند مدرسه وجود دارد که برای طیف‌های خفیف ومتوسط راه‌اندازی شده است که به دلیل شهریه بالا مخصوص افراد متمول است.»

به گفته او هیچ‌ارگانی حاضر به قبول کردن کودکان اوتیسم نیست. حتی این کودکان از داشتن زمین بازی در شهر محروم هستند.

زیبا جلیلی می‌گوید ما خانواده‌های دارای فرزند اوتیسم با چشمان باز می‌میریم و ادامه می‌دهد: «دغدغه بزرگ خانواده دارای فرزند اوتیسم این است که بعد از مرگ ما چه اتفاقی برای فرزندمان مارخ می‌دهد و سرنوشت آن‌ها چه می‌شود؟»

چرا جامعه کودک طیف اوتیسم را نمی‌پذیرد؟

«مهسا» مادر کودک طیف اوتیسم است و می‌گوید خیلی سخت پذیرفته که فرزند خردسال او چنین اختلالی را دارا است. او می‌گوید: «مهم‌ترین مسئله در مورد والد طیف کودک اوتیسم این است که به شدت سردرگم هستند. قبل از تشخیص کامل ما مدام فرزند خود را با کودکانی که گرفتار اوتیسم هستند مقایسه می‌کنیم و می‌گوییم فرزند من اوتیسم ندارد، این خیلی آزاردهنده است. در چند سال اول تشخیص این اختلال، خانواده روزهای خیلی سختی را پشت سر می‌گذارند. من به‌عنوان والد مدام در مرحله رد این تشخیص بودم ولی به‌محض تأیید تشخیص آسایش خیال داشتم چون دست از مقایسه کودکم با بقیه کودکان برداشتم.»

مهسا می‌گوید فضای جامعه برای خانواده این کودکان سنگین است؛ نگاه‌ها پرسشگر و غالبا توأم با قضاوت هستند. مردمی که با کودکان طیف اوتیسم آشنایی ندارند مدام والدین را شماتت و قضاوت می‌کنند. مهسا تجربه شخصی خود را این طور توضیح می‌دهد: «کودکان طیف اوتیسم خواب نامنظم و بدی دارند و به همین دلیل وقتی دیروقت شب با کودکم درجمع ظاهر می‌شوم همیشه از سوی مردم مورد سرزنش قرار می‌گیرم. وقتی درجمع جیغ‌وداد می‌کند مردم مدام می‌گویند این بچه خسته است، چون پاسی از شب گذشته و هنوز نخوابیده و تلویحا به ما می‌گفتند شما مادر و پدر خوبی نیستید به همین دلیل این کودک این طوری رفتار می‌کند.»

پیداکردن مدرسه یا مهدکودک‌های مناسب از دیگر مشکلات خانواده‌های دارای کودک طیف اوتیسم است. این کودکان به دلیل شرایط خاص و حساس بودن‌شان به سختی خود را با محیط وفق می‌دهند و به محیط خیلی دیر عادت می‌کنند. وقتی محیط عوض می‌شود اذیت می‌شوند داد می‌زنند، جیغ می‌کشند گریه می‌کنند. اغلب این کودکان به اجبار به مهدکودک‌هایی فرستاده می‌شوند که مربی فقط مثل یک پرستار از آن‌ها نگهداری می‌کند و آموزش در درجه دوم اهمیت قرار دارد.

افراد اوتیسم حق زندگی دارند

جهان ولیان‌پور، مددکاری است که با افراد دارای محدودیت ذهنی ازجمله اوتیسم‌ها کار می‌کند. او در مورد علائم این بیماری می‌گوید: «معمولا در شخص بیمار به‌صورت آشکار کمبود سه جنبه خیلی مهم و کیفی به چشم می‌خورد؛ اول، بیمار قادر به نحوه معاشرت معمول جامعه‌ای که در آن زندگی می‌کند، نیست. دوم، قادر به برقراری ارتباط کلامی و غیرکلامی، مشابه با کودکان همسن و سال خود نیست و سوم اینکه همیشه دارای حرکات و علایق تکراری و یکنواختی است که خیلی جلب توجه می‌کند. حرکتی که خیلی شایع است، این است که دست‌هایشان را به‌تندی در هوا تکان می‌دهند یا اینکه ممکن است ناخن‌های خود را بجوند یا نحوه راه رفتن آن‌ها مثلا خیلی جلب توجه بکند، چون روی پنجه پاراه می‌روند. درواقع یک حرکت جسمی مشخص را تکرار می‌کنند و نباید فراموش کنیم که کارکرد این حرکت، این است که سعی می‌کنند تماس برقرار کنند، یاسعی می‌کنند که ازامنیت خودشان حفاظت کنند. این واکنشی است درمقابل محیط اطرافشان. کودکانی که مبتلا به این بیماری هستند معمولا در بازی با همسن و سالان خود، مشکل دارند. دلیل آن هم این است که قدرت درک افراد دیگر را ندارند. اصطلاحا می‌گویند که به درون خودشان و به درون دیگران راه ندارند. دوم اینکه هجای کلمات را خوب بلد نیستند. این بچه‌ها کمبود تصور، خیال، فانتزی، ابتکار و اعمال خودجوش دارند و معمولا همیشه به یک کار مشابه و تکراری مشغول هستند. چیز دیگری که خیلی مهم است این است که وقتی یک موضوعی را نمی‌فهمند، تمایل شدید دارند به اینکه انصراف بدهند و عقب نشینی کنند. می‌گویند اوتیست‌ها جهان را جزیره می‌بینند و عاجز هستند از اینکه مستقل انجام وظیفه بکنند. آن‌ها توان تجزیه و تحلیل داده‌ها و اطلاعاتی را که به دستشان می‌رسد، ندارند. دلیل آن هم این است که برداشت و مشاهده آن‌ها از جهان خارجی، یک کل یکپارچه و بامعنی را تشکیل نمی‌دهد. به عبارت دیگر آن‌ها توان ترکیب و تجزیه مفاهیم و پدیده‌ها را ندارند و متن و زمینه پیوست مرتبط با رویدادها و رفتارها و مفاهیم را نمی‌توانند ببینند.»

این مددکار تأکید می‌کند که در آموزش اوتیست‌ها، دادن نظم بسیار حیاتی است. بدون این، آموزش یک اوتیست غیرممکن است و در این زمینه کاری از دست خانواده‌ها برنمی‌آید، بلکه باید از سوی مسئولان حمایت‌های لازم صورت بگیرد. دو مرکز در ایران در زمینه اوتیسم فعال است که هیچ‌کدام کار خاصی برای بچه و مادر اوتیستیک نمی‌کنند. یک سری کلینیک خصوصی هم هست که باید این قدر بگردی تا خوبش را پیدا کنی و هزینه‌اش زیاد است. در چند مدرسه اوتیسمی هم که در کشور وجود دارد، برای هر فرد ۴۵ دقیقه در روز وقت می‌گذارند، درحالی که بچه‌ها حدود چهار ساعت و بیشتر آنجا هستند. بقیه زمان فقط با تهدید و پرخاش بچه‌ها را ساکت نگه می‌دارند. یادم است به بچه‌ای که دچار حمله شده بود فقط فحش می‌دادند و او هم هی حالش بدتر می‌شد. در بسیاری از کشورهای جهان موضوع آموزش افراد اوتیسم جدی گرفته شده و برای این‌ها حق کارقائل می‌شوند و به آن‌ها حقوق ماهانه تعلق می‌گیرد؛ چون هر انسانی حق دارد در جامعه مشارکت کند. در برخی کشورها برای مشکلات رفتاری و یا بیماری جسمانی افراد از کلمه «محدودیت» استفاده می‌شود. یعنی آدم‌ها یا محدودیت ذهنی دارند، یا محدودیت جسمی، یا محدودیت رفتاری نه مثلا آن چنان که در زبان فارسی گفته می‌شود، «معلولیت ذهنی». این حق مشارکت، درواقع فضایی را به وجود آورده که جامعه هزینه کند تا از این آدم‌ها نگهداری شود و درعین حال بتوانند کار کنند. خیلی از اوتیست‌ها به کار مشغول هستند؛ کارهایی که دولت بنیان گذاشته است.»

پی‌نوشت: بخشی از روایت خانواده‌ها، به قلم ثمانه قدرخان است، در مطلبی تحت عنوان «با چشمان باز می‌میریم».

آگهی موضوع ماده ۳ قانون تعیین تکلیف اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

هیات حل اختلاف مستقر در اداره‌ی ثبت اسناد و املاک شهرستان کوثر تصرفات مالکانه مفروزی و بلامعارض متقاضیان پرونده های تشکیلی موضوع قانون مذکور را براساس گزارش کارشناس و به استناد مدارک موجود در پرونده به شرح آرای ذیل تایید نموده است:

۱)آقای علیرضا جویانی فرزند الف اله در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۵۳ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۱۵۴۱/۸۳ مترمربع، از مالکیت الف اله جویانی.

۲)آقای علیرضا جویانی فرزند الف اله در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۵۴ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۷۴۵۴/۰۷ مترمربع، از مالکیت الف اله جویانی.

۳)آقای علیرضا جویانی فرزند الف اله در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۵۵ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۳۰۴۸/۱۰ مترمربع، از مالکیت الف اله جویانی.

۴)آقای علیرضا جویانی فرزند الف اله در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۵۶ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۳۶۷۶/۶۶ مترمربع، از مالکیت الف اله جویانی.

۵)آقای علیرضا جویانی فرزند الف اله در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۵۷ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۸۰۰۶/۴۷ مترمربع، از مالکیت الف اله جویانی.

۶)آقای علیرضا جویانی فرزند الف اله در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۵۸ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۴۱۴۱/۰۲ مترمربع، از مالکیت الف اله جویانی.

۷)آقای علیرضا جویانی فرزند الف اله در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۵۹ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۴۲۳۵/۲۳ مترمربع، از مالکیت الف اله جویانی.

۸)آقای علیرضا جویانی فرزند الف اله در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۶۰ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۶۰۴۸/۹۸ مترمربع، از مالکیت الف اله جویانی.

۹)آقای علیرضا جویانی فرزند الف اله در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۶۱ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۸۴۳/۵۱ مترمربع، از مالکیت الف اله جویانی.

۱۰)آقای علیرضا جویانی فرزند الف اله در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۶۲ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۰۷۱۶/۳۱ مترمربع، از مالکیت الف اله جویانی.

۱۱)آقای علیرضا جویانی فرزند الف اله در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۶۳ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۲۱۹۰/۳۴ مترمربع، از مالکیت الف اله جویانی.

۱۲)آقای علیرضا جویانی فرزند الف اله در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۶۴ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۹۱۳۸/۸۹ مترمربع، از مالکیت الف اله جویانی.

۱۳)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۸۸ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۶۹۷۰/۸۶ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۱۴)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۸۹ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۳۵۱۰/۱۲ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۱۵)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۹۰ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۴۹۶۱/۴۱ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۱۶)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۹۱ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۶۰۳۳/۶۱ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۱۷)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۹۲ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۹۶۳/۷۲ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۱۸)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۹۳ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۴۵۲۹/۱۷ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۱۹)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۹۴ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۸۶۱۲/۸۱ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۲۰)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۹۵ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۲۹۵۱/۲۸ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۲۱)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۹۶ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۴۸۱۲/۰۴ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۲۲)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۹۷ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۱۹۱۶/۲۱ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۲۳)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۹۸ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۰۹۴۰/۵۹ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۲۴)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۹۹ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۳۸۱۴/۳۶ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۲۵)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۰۰ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۸۸۴/۰۲ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۲۶)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۰۱ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۴۸۸ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۲۷)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۰۲ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۹۶۹۲/۹۴ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۲۸)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۰۳ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۲۷۶۶/۷۷ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۲۹)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۰۴ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۷۲۹۵/۵۳ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۳۰)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۰۵ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۹۲۲۶/۶۲ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۳۱)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۰۶ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۲۱۳۳/۱۴ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۳۲)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۰۷ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۹۵۶۷/۷۶ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۳۳)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۰۸ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۲۶۱۸۲/۹۹ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۳۴)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۰۹ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۱۷۶۸/۶۰ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۳۵)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۱۰ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۲۹۵۶/۸۰ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۳۶)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۱۱ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۵۸۰۳/۷۹ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۳۷)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۱۲ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۶۳۰۹/۴۲ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۳۸)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۱۳ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۶۶۰۶/۶۴ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

۳۹)آقای علیرضا سلیمانی هریس فرزندرضا در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۶۱۴ فرعی از ۴۰ اصلی واقع در روستای هریس بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۱۸۶۴/۶۲ مترمربع، از مالکیت معصوم شیخی.

آگهی موضوع ماده ۳ قانون تعیین تکلیف اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

هیات حل اختلاف مستقر در اداره‌ی ثبت اسناد و املاک شهرستان کوثر تصرفات مالکانه مفروزی و بلامعارض متقاضیان پرونده های تشکیلی موضوع قانون مذکور را براساس گزارش کارشناس و به استناد مدارک موجود در پرونده به شرح آرای ذیل تایید نموده است:

۱)آقای عالش علی زاده زاویه کرد فرزند بهلول در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۲۴ فرعی از ۷۱ اصلی واقع در روستای زاویه کرد بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۲۴۷۶/۳۱ مترمربع، از مالکیت بهلول علیزاده.

۲)آقای عالش علی زاده زاویه کرد فرزند بهلول در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۲۵ فرعی از ۷۱ اصلی واقع در روستای زاویه کرد بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۲۲۷۶/۰۳ مترمربع، از مالکیت بهلول علیزاده.

۳)آقای عالش علی زاده زاویه کرد فرزند بهلول در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۲۶ فرعی از ۷۱ اصلی واقع در روستای زاویه کرد بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۳۱۷۶/۷۷ مترمربع، از مالکیت بهلول علیزاده.

۴)آقای عالش علی زاده زاویه کرد فرزند بهلول در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۲۷ فرعی از ۷۱ اصلی واقع در روستای زاویه کرد بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۳۱۸۵/۴۵ مترمربع، از مالکیت بهلول علیزاده.

۵)آقای عالش علی زاده زاویه کرد فرزند بهلول در شندانگ یک قطعه زمین مزروعی به پلاک ۵۲۸ فرعی از ۷۱ اصلی واقع در روستای زاویه کرد بخش ۸ سنجد حوزه ثبتی کوثر به مساحت ۷۴۶/۳۵ مترمربع، از مالکیت بهلول علیزاده.

۶